

Hér átti greinin þín að birtast,
en því miður... þú gerir bara
betur næst

Greinar og pistla er best að senda beint á Ragnar Hólm,
netfang: rholm@islandia.is

ÁRÓÐUR

Fréttabréf Ármanna

Október 2000

Að veiða og sleppa

Enn einu laxveiðisumrinu er að ljúka með dapurlegum aflatölum. Stofnstærð og aflabrögð á niðurleið og öllum ljóst að brýnna aðgerða er þörf ef ekki á allt að fara til fjandans. Þó er kviknað ljós í myrkrinu því sjálfskipaðir fræðingar hafa fundið lausnina og hvetja aðra óspart til að nota hana. Hún nefnist í daglegu tali „að-veiða-og-sleppa“. Nafnið skýrir sig eiginlega sjálf; nú á að veiða fiskinn – ofur varlega, helst á flugu, þreyta hann og landa, vikta, mæla, klappa, kjassa og taka af honum myndir, allt saman mjög varlega. Að því loknu verður að setja hann varlega til baka í vatnið og muna að losa úr honum öngulinn áður. Stundum þarf að hjálpa fiskinum til að rifja upp sundtökin með því að stjúka hann og hrista varlega eða duglega eftir atvikum. Að þessu loknu er fiskurinn skráður í veiðibók með pompi og prakt. Öllum má vera ljóst hvílik snilld þessi lausn er, enda bætir hún allra hag:

Veiðibóndinn getur haldið áfram að selja sífellt fleiri veiðimönnum aðgang að veiðilendum sínum í stað þess að fækka stangardögum. Hinir bjartsýnu veiðimenn verða enn bjartsými við það að sjá fiski sleppt í vatnið. Fiskifræðingar fá nákvæmari mælingar á lengd og þyngd fisksins eftir því sem hann hefur oftari veið veginn og mældur. Fiskeldisstöðvar og fisksalar fá aukin viðskipti því eitthvað verða veiðimenn og fjölskyldur þeirra að eta. Loks má nefna fiskinn sjálfan, en ætla má að honum liði oftast betur lifandi en dauðum.

En ég er stundum dálítið tregur og seinn til að skilja hlutina. Þrátt fyrir kostina sem upp voru taldir finnst mér ég ekki skilja tilganginn með því að elta uppi og pynda aumingja litlu fiskana – alveg blásaklausa. Ef „veiðimenn“ eru staðráðnir í því að sleppa veiddum fiskum aftur í vatnið þá finnst mér að þeir séu alls ekki nein bráð og veiðin ekki nein veiði, allt án tilgangs og unnið fyrir gýg.

Væri ekki betra fyrir aumingja fiskana að sleppa við þá áþján að eiga á hættu að vera veiddir og meiddir og sleppt liðlangt sumarið og langt fram á haust. Hverjar skyldu annars vera líkurnar á því fyrir fisk að geta lifað eðlilegu fiskalífi og átt afkvæmi eftir að hafa upplifað þær hremmingar að fá í sig beittan öngul, sem togað er óþyrmilega í uns allur þróttur til mótstöðu er þrotinn, þá tekinn mannahöndum, lyft upp úr vatninu, veginn, mældur og myndaður og loks meðvitundarlítil neyddur til að fara að synda á ný eins og ekkert hefði í skorist? Spyr sá sem ekki veit.

Ágúst Ú. Sigurðsson # 2

Sumir velja sér
tvo lífsförunauta
um ævina

Scott
er annar þeirra

Flugustangir með
lífstíðarábyrgð

Útsöluastaðir:
Útílf
Veiðibúð Lalla
Vesturröst

FLUGUSTANGIRNAR
FRÁBÆRU FRÁ SAGE

Servertun fyrir fluguveiðimenn

ÁRMÓT

Þorsteinn Þorsteinsson
Flótagata 62 - 105 Reykjavík

ARMENN

Pósthólf 8444, 121 Reykjavík

Landsfélag um þjóðlega náttúruvernd og stangveiði með flugu.

Árósar, Dugguvogi 13, 104 Reykjavík, sími 568 6051.

<http://www.if.is/armenn>, armenn@if.is

Meira af maðkahollum

Þeir hafa vakið nokkra athygli veiðipistlarnir á strik.is. Þar skrifar Hilmar Hansson, laxveiðimaður og varaformaður Landssambands stangaveiðifélaga, skelegga pistla um þau mál sem efst eru á baugi í heimi veiðinnar hverju sinni. Nú undir haust lét hann maðkveiðimenn heyra það öðru sinni en greinin var tekin út af strik.is að beiðni ónefndra manna sem virðast hafa þar nokkur iðök. Áróður er hins vegar boðberi ritfrelsis og hikar ekki við að birta þennan greinarstíf. Og hefst nú lesturinn - með leyfi höfundar.

Nú eru maðkahollin langflest búin og sláturtölur að verða lýðnum ljósar. Í Norðurá komu 150 laxar, Laxá í Kjós gaf 120 laxa, gullsprænan Miðfjarðará 190 laxa, Laxá á Ásum 105 og svona mætti lengi telja. Þetta gera 15-40 prósent af veiði ána á þremur dögum. Laxinn í ánni hefur ekkert skjól fyrir „veiðimanninum“, þ.e.a.s. ef við köllum þessa menn veiðimenn. Ég persónulega vil kalla þetta slátrun og er alfarið á móti því að ganga svona til verks. Laxastofnar í heiminum eru að minnka allverulega og við getum ekki horft framhjá þeirri staðreynd að við veiðimenn ásamt öðru eigum þar sök líka. Við verðum að laga okkur að breyttum aðstæðum í náttúrunni og vernda fiskistofnana með einhverjum ráðum. Græðgi á ekki heima í sportveiði og það er kannski kjarni málsins. Þessir menn sem eru í þessum maðkahollum eru ekki sportveiðimenn, eða er það sport að draga þriggja punda leginn lax á 13 feta maðkaprik? Nei, ég er viss um að það eru allir sammála því.

Ég frétti af manni sem var í maðkaopnun í Kjósinni, þar sem leigusalin fríðar sjálfan sig með því að setja kvóta á veiðina, hann veiddi 15 laxa í Þórufossi. Í Þórufossi! Þeir sem þekkja Þórufoss vita að maðurinn hefur verið að deyja úr leiðindum að veiða 15 laxa í Þórufossi á maðk, þvílíkt hugmyndaflug. Af hverju leyfa menn ekki bara fiskinum að vera í fríði í Þórufossi þar sem hann er kominn á endastöðina? Í einu dagblaðinu las ég um daginn viðtal við frægustu veiðitvíbura landsins sem þó kunna ekki að veiða á flugu og þar segja þeir að það þurfi að svara þessum flugusnobburum. Mér sýnist þeir ekki svara neinu í þessu viðtali öðru en því að þeir ásamt félögum sínum lögðu Miðfjarðará í rúst, hún er eins og sviðinn jörð eftir þá og síðan gera þeir lítið úr einhverjum leiðsögumönnum í Víðidalssá sem höfðu áhyggjur af ánni. Þetta verður ekki eina áin sem þeir vaða yfir á skitugum skónum í sumar því Langá á Mýrum nýtur vafasamrar nærveru þessara grátandi tvíbura ásamt lærimeistara þeirra. Þetta eru síðustu móhikanarnir í maðkveiðinni því ég spái því að eftir fimm ár verði enginn maðkaholl lengur og þá er illt í efni fyrir þá sem ekki kunna að veiða á flugu. Það er mín trú að árnar verði bara fluguár eða maðkaveiddar í júní og aðeins fram í júlí og verði svo bara fluga eftir það. Það er í raun það eina sem getur haldið jafnvægi í ánum. Næstu áratugir fara í það hjá okkur að finna út hvernig við höldum fiskinum í ánum en ekki hvernig við getum veitt sem mest á sem skemmstum tíma, sá tími er einfaldlega liðinn. Ég er alveg sáttur við að vera kallaður flugusnobbari og er það sjálfsagt þótt ég veiði á maðk stundum í júní og júlí sem ég tel alveg sjálfsagt ef árnar eru ekki með fluguveiðitíma. Staðreyndin er sú að eftir miðjan júlí er flugan að mínum dómi jafn sterkt agn og maðurinn, ef ekki sterkara. Við veiðimenn höfum mjög ákveðnar skoðanir á hlutunum og erum tilbúnir að verja þær fram í rauðan dauðann en eitt getum við þó verið sammála um að ef ekki væru fiskar þá væru heldur engir stangveiðimenn.

Veðikveðja,

Hilmar Hansson

Dagskráin í Árósum

Ekki hafði verið gengið formlega frá dagskránni í Árósum þegar loks var lögð lokahönd á þetta síðbúna októberblað. Við bendum hins vegar á grein formanns húsnefndar hér að neðan og látum fylgja með að heyrst hefur að litlu jól Ármanna verði haldin 9. desember.

Frá húsnefnd

Þá er húsnefnd mætt að nýju eftir sumarfríð og vetrarstarfríð er að fara í fullan gang.

Opið er öll mánudagskvöld kl. 20 - 22 fyrir Skegg og skott og eru félagar sérstaklega hvattir til að byrja strax að mæta með hnýtingadótið og upplifa hina skemmtilegu stemningu sem myndast við „væsinn“.

Á miðvikudagskvöldum er opið hús kl. 20 - 22 og þá er tilvalið að koma og segja félögum frá veiðitúrnum í sumar og ekki væri verra ef myndaalbúmin væru tekin með.

Alltaf er heitt á könnunni gegn vægu gjaldi og einnig er hægt að kaupa gos og léttöl. Þá er rétt að hvetja menn til að fá sér boli merkta félaginu, þeir fást hjá húsnefndarmönnum og kosta einungis 750 krónur.

Að lokum er vert að minna á að hægt er að fá salinn í Árósum leigðan. Leigan er 15.000 kr. og ef teknir eru dúkar með þá bætast 3.000 kr. við. Að gefnu tilefni er rétt að taka fram að leiguna skal greiða fyrirfram. Áhugasamir hafi samband við formann húsnefndar.

Fyrir hönd húsnefndar óska ég öllum Ármönnum skemmtilegs vetrar með góðri þátttöku í félagsstarfinu og ánægjulegri samveru.

Kveðja,

Grétar Skúlason,
formaður húsnefndar

SÉRVERSLUN FYRIR VEIÐIMENN

VESTURRÖST

Laugavegi 178, 105 Reykjavík, Símar 551 6770 og 581 4455
Fax 581 3751

Ég held við getum verið sammála um að samband veiðifélaga getur verið með margvíslegum hætti og ræður þar mestu skapgerð og lundarfar þeirra einstaklinga sem hlut eiga að máli. Það er eins með þessi sambönd og önnur, að þörfin fyrir tillitsemi á öllum sviðum skiptir mestu.

Vikjum aftur að veiðifélaganum sem ég saknaði, sitjandi við hylinn góða, með nestið og kaffið. Hverjir voru nú helstu kostir hans?

Hann var alltaf tilbúinn og viljugur að koma með hvert sem ég vildi fara (stundum fullákafur).

Hann tók aldrei frá mér bestu veiðistaðina.

Hann var þolinmóður og þurfti aldrei að flýta sér heim.

Hann stríddi mér aldrei þó ég bæri mig klaufalega að eða missti fisk fyrir tóman klaufaskap (reyndi jafnvel að ná þeim).

Hann hafði alltaf áhuga á fiskunum sem ég veiddi og fannst þeir flottir þó þeir væru e.t.v. bara tittir og það sem meira var, passaði að minkur eða fugl léti aflann í friði.

Hann fældi ekki fiskinn með því að vaða út í hylina eða ána og hann gekk ekki of nálægt bakkanum. Það tók mig reyndar töluverðan tíma að kenna honum tvö síðustu atriðin.

Þegar við tókum okkur hlé til að matast, mátti ég tala eins og ég vildi án þess að hann gripi fram í fyrir mér og aldrei var kvartað yfir matnum.

Ef mér var kalt á höndunum hlýjaði hann mér.

Ef hestar eða kindur nálgudust veiðistaðin okkar voru þessi dýr umsvifalaust rekin í burt, en mennskum gestum tók enginn hlýlegar eða betur á móti.

Eins og sjá má á lýsingunni hér að framan þá er ég frekar vandlátur á veiðifélaga og segir lýsingin e.t.v meira um mig en félagann.

Astæða þess að félagi minn, tíkin Snotra, kom ekki með mér í þessa veiðiferð var sú að skömmu áður hafði ég neyðst til þess að láta dýralækni svæfa hana svefninum langa.

Við höfðum á 10 ára tímabili myndað vináttusamband sem var miklu sterkara og mikilvægara en ég gerði mér grein fyrir. Við höfðum t.d. hlaupið saman nokkur þúsund km og betri hlaupafélaga var vart hægt að hugsa sér. Hlaupin voru tekin alvarlega eins og veiðiskapurinn og allt sem hún flokkaði sem vinnu og við tókum okkur fyrir hendur saman.

Sumir segja að dýrin séu skynlausar skepnur. Má vera, en ég hef ákveðið að heiðra minningu gengins félaga með þeim hætti að hafa í heiðri héðan í frá það besta í fari hennar og haga mér í samræmi við það.

Þetta á við tilvonandi og núverandi veiðifélaga. Ég segi ekki að ég muni gæta aflla ykkar eða sleikja blóðið af fiskunum, en á móti komið þið væntanlega ekki heldur til með að segja við mig höstugum tóni: ligg eða sittu kyrr.

Hannes Jóhannsson # 580

www.flugur.is

Heiðarvatn

Við hittum hann við Heiðarvatn í Mýrdal á miðju sumri í hlýju veðri og lágböku, hann liggur við veiðar á vatninu og notar litinn bát með utanborðsmotor. Hann er gamall, smávaxinn og sinaber, einsamall.

Við erum miðaldra meðal stórir og þéttholda, þrír saman og komum á miðmorgni frá Reykjavík og veiðum með flugu smábleikju sem vatnið er fullt af.

Hann er kallaður Gústi og hefur sofið í litlu tjaldi við vatnsbakkann frá því í vor og er að rísa þegar okkur ber að garði og hann tekur okkur tali um veðrið og aflabröggð sem honum finnst ekki nógu góð, lítið komið af sjóbirtingi ennþá. Við bjóðum honum kaffi úr brúsunum okkar sem hann þiggur, segist ekki nenna að hita sér á morgnana. Við spyrjum hann um mið í vatninu og hann liggur ekki á upplýsingunum. Það þýðir ekkert annað en að komast út fyrir marbakkann ef maður ætlar ekki að liggja í smábleikjunni sem er hér fyrir framan naustin og á grunninu alla leið að fjárhúsunum og síðan inn eftir í átt að ósnum. Undir hlíðinni hinum megin er smáurriði en þó einstaka svona tveggja punda innan um, ágætis fiskar fyrir fólk sem er að leika sér með flugu en ef maður vill almennilegan fisk frá bakkanum þá er helst að fara í dýpin vestast undir suður hlíðinni hjá veiðihúsinu eða milli kamranna og láta sökkva djúpt. Við hjálpum honum að hrinda fram bátinum og snikjum um leið að hann ferji okkur yfir vatnið seinna um daginn, hann lofar því.

Við vöðum út í vatnið þegar hann er róinn og byrjum að kasta, vatnið er þægilega hlýtt veðrið stillt og hægt að kasta að vild í allar áttir. Eins og sá gamli sagði dýpkar vatnið rólega út og það má vaða langt en það er uppáhald Hannesar. Það er fiskur á í hverju kasti ekki stórir en sterkir meðan úthaldið endist þeim, við veiðum og sleppum og könnum grunnið. Við Sigurður eigum góðar stundir við að reyna hvor getur veitt fisk nær bakinu á Hannesi og semjum um jafntefli um það bil meter frá herðablöðunum á honum. Hannes fullyrðir eins og venjulega að hann sé að taka aðeins stærri fisk en við. Þannig ber okkur rólega austur um í átt að ósnum.

Um miðjan dag kemur báturinn hægt og rólega í átt til okkar og sker sléttan vatnsflötinn í tvo helminga eins og einhver opni risastóran rennilás. Við Hannes sígum upp úr vatninu á sitt hvoru borði og setjumst á fram þóttuna en Sigurður kemur strax á eftir og sest í stafn. Gústi setur á hægán skrið og við sígum af stað en nær samstundis heyrist einhverskonar viðvörðun- hljóð úr stafninum því báturinn er að stinga sér undir vegna ofhleðslu. Það kemur í ljós að auk okkar sem erum þéttir eru í framrúminu tveir stórir brúsar með vatni: Ég verð að hafa þá þarna til að báturinn fjúki ekki með mig, segir Gústi og hlær enda við allir þrír komnir aftur út í vatnið hver sem betur gat. Við röðum nú brúsununum og sjálfum okkur betur í bátinn og er dólað hægt til að ekki gangi bógalda inn í bátinn.

Það eru tvö fluguhjól og einn öskubakki úr messing skrófuð á aftari þóttuna í bátinum, á hjólunum eru sterk færi úr girni og liggja í gegnum fet háa leiðara sem eru skrófaðir ofan í skutgaflinn. Þegar báturinn er kominn á aðeins meira dýpi kastar Gústi út færnum, það eru stórir spúnar á og þeir eru fljótir að draga út línurnar sem voru hankaðar losaralega niður í austurinn. Varla hefur stríkkað á færnum þegar annar leiðarinn í skutnum kiknar lítið eitt og í nokkrum snörum handtökum er sjóbirtingi á að giska 3 pund snarað upp úr vatninu og jafnharðan út í aftur lausum af önglinum, við horfum þöglir á fiskinn forða sér í djúpið. Við rjúfum þögnina til að undrast yfir stærðinni á önglinum og spúninum öllum og Gústi réttir okkur hann, þetta er völdundarmið. Þríkrækja sem er ekki minna en 3 sentimetrar milli odda er fest á 20 sentimetra langan tein og utan á teininum snýst spónblað sem er helmingi styttra og gengur teinninn í gegnum báða enda á blaðinu.

Smíðar þú þetta? spyrjum við.

Já já, segir hann.

Það hefur ekki verið auðvelt að smíða þetta blað.

Jú jú þetta er bara stefnuljós af fólksvagen bjöllu.
Við könnumst við sefnuljósið þegar hann segir okkur þetta en segjum jafnframt að það sé langt síðan þau hafi verið svona.

Já ég er búinn að veiða hérna lengi skal ég segja ykkur og marga stórríða suma hátt í tuttugu pund en þá var ég ungur og réri um vatnið og stórfiskarnir algengari en í dag.

Var ekki erfitt að bregðast við svo stórum fiskum með báðar hendur á árunum?

Nei nei ég var með millimeters girni og hélt því með tönnum! Já það var meðan ég hafði tennur! Og hann hlær.

Veiðirðu svona fiska í dag?

Það er sjaldan, þetta er mest sjóbirtingur svona sex til átta pund en það er nóg af honum.

Hvað gerirðu við þetta, saltarðu eða kemurðu þessu í frysti einhversstaðar?

Nei nei ég gef þetta allt á elliheimilið í Vík, ég held það þurfi ekki að kaupa fisk á sumrin.

Báturinn hefur nú borið okkur upp að eystri bakkanum þar sem urriðamiðin eru og við stökkvum frá borði og bátum er samstundis snúið aftur út á vatnið þar sem stórfiskarnir leynast í dýpinu. Urriðarnir hér eru ekki stærri en bleikjurnar hinum megin en þeir taka með meira höggi og gefa okkur öðruvísi skemmtun en þær.

Það sem eftir lifir dags sjáum við bátinn lóna um miðin sem enginn þekkir betur en einfarinn sem stýrir honum.

Hann er enn þarna úti þegar við ökum í burtu.

Eiríkur Einarsson # 578

litla Flugan	Stærsta sérverslun landsins með flugur og fluguhnýtingarefni.	Smásala Heildsala
	Ármúla 19, 2 hæð, 108 Reykjavík Símar 553 1460	Pósthólf 3363 123 Reykjavík

Tölvupóstföng félagsmanna

Æ fleiri tengjast netinu og eiga sér tölvupóstfang. Ef fréttabréf okkar yrði sent eingöngu með tölvupósti mætti spara mikið fé og auk þess er pappírsparnaður vistvænt fyrirkomulag og því mjög í anda Ármanna. Þótt ekki sé komið að því hjá stjórn Ármanna að taka upp þess konar dreifingu á Áróði, sjáum við fyrir okkur að þetta er það sem koma skal þótt ekki verði hætt að senda Áróð með pósti til þeirra sem það kjósa heldur. Það er því kominn tími til að fara að safna tölvupóstföngum félagsmanna og við biðjum ykkur að senda okkur við tækifæri póstfangið ykkar til undirritaðs sem hefur tölvupóstfangið ghaukur@centrum.is eða til einhvers annars stjórnarmanns. Þeir sem vilja ekki að póstfang þeirra fari víðar en til stjórnar eru beðnir að taka það fram.

Guðmundur Haukur Jónsson, ritari.

Veiðifélaginn

Á liðnu sumri gekk ég til veiða í á sem ég hef oft veitt í áður og þekki orðið býsna vel.

Eins og það getur verið skemmtilegt að fara á nýjar og óþekktar veiðislódir þar sem óvissan og ævintýraþráin ræður ríkjum, þá er einnig ánægjulegt að koma að stöðum sem maður gjörþekkir og er farinn að mynda tengsl við. Þessa tilfinningu þekkja allir veiðimenn.

Í þessari veiðiferð gekk allt upp. Veiðrið var gott, dalurinn, áin og umhverfið lagðist á eitt svo veiðiferðin yrði eins og þær gerast bestar. Ekki var verra að veiðin gekk vel og bleikjan var vænni en oft áður.

Þetta var sem sagt ein af mínu betri og ánægjulegri veiðiferðum.

Það var ekki fyrr en ég settist niður við fallegan hyl með nestið og dró upp kaffibrúsann, sem ég viðurkenndi fyrir sjálfum mér að þrátt fyrir að gott sé að vera einn með sjálfum sér í veiðiskap, þá vantaði eitthvað. Veiðifélagi minn sem alltaf hafði verið með mér við þessa á, var ekki með mér í þetta sinn og mér fannst það miður og ég saknaði hans.

Þetta varð til þess að ég fór að velta fyrir mér ýmsu varðandi veiðifélagsskap. Hvað gerir veiðifélaga að góðum veiðifélaga? Ég leiddi hugann að því hvernig sambönd veiðifélaga þróast og hve viðkvæm og flókin þau geta verið.

Líklega hefur mannskepnan þróað með sér í gegnum árpúsundin þörf fyrir ýmislegt félagslegt atferli eða mynstur. Forfeður okkar í frumskögunum veiddu saman í hópum og nutu matarins (bráðarinnar) saman.

Þeir sátu saman við eldinn er kvelda tók, þar sem einn sagði sögur og hinir hlustuðu. Þeir fóru í stríð við strákana í næsta dal út af misklið um veiðilendur, börðust dögum saman án teljandi mannfalls og adrenalínið hélt þeim gangandi. Þeir báru stoltir ör og sár þegar heim kom.

Í dag er þetta öðruvísi, en þörfin fyrir sama hegðunarmynstur situr föst eftir og virðist jafn rík og fyrr.

Við veiðum saman og stofnum veiðifélög.

Við borðum saman, allavega stundum. Það er gaman að skoða atferlismynstrið í mötuneytum stórra vinnustaða í þessu samhengi.

Sjónvarpið og kvikmyndahúsin hafa leyst af hólmi sögumanninn við eldinn.

Við stundum knattspyrnu eða aðrar íþróttir í stað þess að fara í stríð. Sumir segja að það sé jafnvel hægt að forða stríðum nú til dags, sem eru því miður öllu alvarlegri en þau sem forfeður okkar háðu, með því einu að láta okkur karlmenn fá útrás með ástundun grófra íþróttar.

Það nýjasta í þessu er svokallaður litbolti þar sem tvö lið stríða með byssum sem skotið er úr kúlum fullum af málningu. Algert „adrenalin kick“ segja þeir sem hafa prófað.

Ör og rispur hafa tattúin leyst af hólmi.

Nóg um það. Ég þekki mann, fluguveiðimann sem átti góðan veiðifélaga. Á stuttum tíma urðu þeir félagar mjög samrýndir í veiðinni og samband þeirra var svo náð að hvorugum datt í hug að fara til veiða án hins.

Þeir þekktu svo vel dynti og sérvisku hvor annars að lengra varð ekki komist. Það var töluverður aldursmunur á þeim en það kom ekki að sök. Nú gerðist það að sá eldri dó, en það gerðist fyrir tuttugu eða þrjátíu árum. Sá yngri hefur frá dauða hins eldri, aldrei hirt um að koma sér upp nýjum veiðifélaga og veiðir mest einn.

	Veiðihornið Hafnarstræti býður fluguhnýturum mjög gott úrval af hnýtingaefni á góðu verði. Opíð allan daginn, alla daga vikunnar. Og nú líka á netinu: www.veidihornid.is
---	--